

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem ve věci

žalobce: **E. K.**
státní příslušník Kosovské republiky
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha

proti

žalované: **Policie České republiky – Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2024, č. j. CPR-43760-3/ČJ-2023-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 10. 11. 2023, č. j. KRPS-225019-31/ČJ-2023-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Žalobce v žalobě namítl, že správní orgány nepostupovaly způsobem, který by směřoval ke zjištění skutečného stavu věci a nedostatečně tak vyšetřily skutečnosti ovlivňující přiměřenost rozhodnutí podle § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce konkrétně namítl, že nebyl zohledněn jím deklarovaný vztah k jeho přítelkyni, přičemž ačkoli se jedná o státní příslušnici České republiky, tak správní orgán údajně nevěnoval problematice rodinného života vyhošťovaného cizince žádnou pozornost. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť správní orgán nevyužil veškeré možnosti dokazování a zaměřil se jen na hodnocení existence jeho opakovaného protiprávního jednání, a to navzdory tomu, že řízení bylo vedeno z moci úřední a bylo tak na správním orgánu, aby vyšetřil jemu sdělované informace, zvláště pokud mají přesah do rodinného života žalobce. Podle žalobce tak správní orgán svým postupem porušil požadavky § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
3. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno naplnění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. Odkázala též na odůvodnění správního orgánu I. stupně, neboť v rámci vedeného řízení bylo dostačujícím způsobem vypořádáno vše, co v řízení vyšlo najevo. Otázka přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců byla dostatečným způsobem vypořádána. Navrhla zamítnutí žaloby.

II. Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
5. Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tím strany vyslovily souhlas postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. (žalovaná vyslovila souhlas výslovně, žalobce implicitně tím, že nereagoval ve lhůtě na soudem zaslanou výzvu).

III. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 1. 9. 2023 v 22:30 kontrolovala hlídka dálniční policie osobní vozidlo na 9. kilometru dálnice D8 ve směru na Ústí nad Labem. V tomto vozidle se nacházel žalobce, který se prokázal osobním dokladem Kosova. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce je nežádoucí osoba se zákazem pobytu.
7. Dne 2. 9. 2023 zahájil správní orgán I. stupně správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 46 odst. 1 správního řádu a § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců.
8. Při výslechu dne 11. 10. 2023 žalobce uvedl, že je svobodný a bezdětný. Jeho matka žije v Kosovu; má tři bratry, kteří žijí v České republice, všichni v Praze. Do České republiky přicestoval autobusem z Prištiny přes Srbsko a Maďarsko. Přijel na základě cestovního pasu, oprávnění k pobytu na území České republiky ani na území jiného členského státu Evropské

unie nemá. Naposledy odcestoval z České republiky před dvěma lety, když byl vyhoštěn, bylo to v roce 2020 na jaře. Od svého příjezdu pobývá pouze na území České republiky. Na dotaz, zda si je vědom toho, že od 2. 4. 2021 pobývá na území České republiky neoprávněně, uvedl, že se domníval, že vyhoštění bylo pouze na dva roky a že již skončilo. Dále uvedl, že si je vědom toho, že mu již v minulosti bylo opakovaně vydáno správní vyhoštění z důvodu nepovoleného pobytu. Území neopustil, jelikož se mu nechtělo a je zvyklý žít zde. Svůj pobyt financuje z našetřených prostředků, podporují jej bratři; v minulosti pracoval v pizzeriích v Praze. Kromě bratrů nikdo jiný z jeho rodiny v České republice nežije. Má přítelkyni, se kterou se vídá často, plánovali spolu bydlení, ale ona nevěděla, že se zde zdržuje neoprávněně. Na území České republiky není žádná osoba, vůči níž má žalobce vyživovací povinnost. Majetek v České republice nemá. Není mu známa žádná překážka, která by mu znemožňovala vycestování z území České republiky. V případě vyhoštění by došlo k zásahu do jeho soukromého a rodinného života, jelikož je tu zvyklý a žije zde již dlouho, od roku 2014 nepřetržitě. Je si vědom, že po celou dobu svého pobytu, od roku 2014, zde pobývá neoprávněně; v roce 2014 přijel na turistické vízum na 90 dnů a již neodjel. Bylo mu někým slíbeno, že mu vyhotoví doklady, za což zaplatil částku 50 000 Kč; k tomu však nedošlo. Prostředky na vycestování má. V Kosovu mu nehrozí nebezpečí, mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo jiný trest ani jiné vážné nebezpečí. Z místa trvalého bydliště nebyl nucen utéci před válečným konfliktem. V Kosovu se má kam vrátit – může zpět k matce. S prací je to tam těžké, jelikož se špatně hledá. Ostatní příbuzní by mu asi nepomohli. Jeho bratři i matka mohou cestovat do Kosova a zpět bez problémů. Je schopen žít se i sám, na bratrech není vyloženě závislý. Na přítelkyni závislý je, milují se. Do Kosova by s ním nastalo nejela, ale přijela by na návštěvu. Závěrem uvádí, že by svůj pobyt v České republice rád dal do pořádku, aby zde mohl žít a pracovat.

9. Dne 10. 11. 2023 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jímž žalobci uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace na čtyři roky. Doby k vycestování z území do země státního občanství nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat, nebo která ho přijme, stanovil na 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Správní orgán I. stupně konstatoval, že podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je tak možné.
10. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce jednak nemá na území platné oprávnění k pobytu a jednak už dne 3. 11. 2020 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce na dobu tří let. Tomuto rozhodnutí o správním vyhoštění předcházelo dne 2. 12. 2015 vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, které žalobce též nevykonal a území neopustil. Ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že důsledek rozhodnutí je přiměřený. Žalobce porušuje právní předpisy tím, že pobývá na území bez platného oprávnění k pobytu, a to v době, kdy byl veden v evidenci nežádoucích osob a v informačním systému smluvních států a kdy mu nebyl povolen vstup na území Evropské unie, čímž mařil výkon správního rozhodnutí. Žalobce pobýval na území nepřetržitě od roku 2014, přičemž většinu času zde pobývá neoprávněně, jelikož mu v minulosti bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění, které nerespektoval a území neopustil. Žalobce ani jeho příbuzní nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie ani nemá k takové osobě vyživovací povinnost. Bydlí u svého bratra, který trvale žije v České republice. Má zde ještě další dva bratry, přičemž ani na

jednom není jakkoli závislý. Matka žalobce žije v Kosovu, přičemž u ní by našel zázemí po svém návratu do Kosova, neboť může bydlet v jejím bytě. Žalobce uvedl, že zde má svou přítelkyni, na které je závislý, protože se milují. Nesdílí spolu společnou domácnost. Všichni uvedení mohou bez problémů cestovat a vzájemně se navštěvovat. Ze strany žalobce nedošlo k ukončení protiprávního jednání z jeho vlastní vůle, jelikož až do náhodné kontroly policejní hlídkou pobýval na území v době, kdy měl platný zákaz pobytu a bez jakékoli snahy o nápravu svého jednání. Žalobce si zde nevytvořil takový stupeň integrace do společnosti, na základě něhož by jeho vyhoštění nebylo možné. Žalobce je v produktivním věku, není nijakým způsobem závislý na jiném, není senior, je schopen se o sebe postarat i bez cizí pomoci. Neuvedl žádné podstatné vazby k území České republiky a ve vycestování mu nebrání zdravotní ani jiný důvod. Správní orgán I. stupně se zabýval též tím, zda nejsou dány důvody, které by znemožňovaly vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, přičemž takové důvody neshledal.

11. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání s obdobným odůvodněním jako v žalobě. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Shledala, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady. Správní orgán I. stupně řádně a v souladu s § 120a zákona o pobytu cizinců posoudil a zhodnotil možnost vycestování žalobce, když podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování. K námitce žalobce ohledně nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života žalovaná uvedla, že neshledala, že by se správní orgán I. stupně nezabýval přiměřeností prvostupňového rozhodnutí ve smyslu § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ani že by se jednalo o nepřezkoumatelné rozhodnutí. Žalovaná se dále zabývala též proporcionalitou mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem na ochranu jeho soukromého a rodinného života a uzavřela, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s ustanoveními § 3 a § 50 správního řádu, tedy zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce.

IV. Posouzení věci soudem

12. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž v řízení nevyvstaly žádné mimořádné okolnosti, které by podle ústavního pořádku, mezinárodního práva či práva Evropské Unie vyžadovaly výjimečné prolomení citovaného zákonného pravidla a vedly soud k přihlédnutí k pozdějším změnám skutkového stavu (srov. rozsudky NSS ze dne 9. 9. 2020, č. j. 6 Afs 176/2019-31, body 20 až 24, a ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 89/2022-24, č. 4344/2022 Sb. NSS). Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
13. V dané věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, podle kterého: „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění

přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.“

14. Na tomto místě soud konstatuje, že žalobce nenapadl po skutkové ani po právní stránce závěry žalované o naplnění výše uvedených skutkových podstat. Soud proto tyto závěry nepřezkoumával a při přezkumu napadeného rozhodnutí z nich vycházel.
15. Dále soud uvádí, že neshledal napadané rozhodnutí nepřezkoumatelným. Napadané rozhodnutí tvoří s prvostupňovým rozhodnutím argumentačně jeden celek a lze z nich zcela jasně seznat, jakými úvahami se správní orgány při svém rozhodování řídily (viz body 10, 11 a 16 tohoto rozsudku). Žalovaná v napadaném rozhodnutí zevrubně vylicila své úvahy o přiměřenosti vyhoštění a vyčerpávajícím způsobem uvedla, proč není dána nepřiměřenost správního vyhoštění.
16. Žalovaná zejména zhodnotila žalobcovu výpověď, ze které vyplynulo, že žalobce s přítelkyní (jejíž jméno a osobní údaje žalobce v žalobě neuvedl, nicméně soud je vyčetl ze správního spisu a vyzval ji k případnému uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení) nežije ve společné domácnosti a nejsou na sobě závislí finančně ani péčí. Žalobce přitom přítelkyni o svém neoprávněném pobytu ani neinformoval. Za budoucí odloučení může tedy sám žalobce. Přitom však nic nebrání tomu, aby se žalobce s přítelkyní navštěvovali v jiném státě (zejména žalobcově domovském státě, kde má zázemí), popř. aby spolu byli v kontaktu pomocí technologií (on-line).
17. Správní orgány tedy nejenže žalobcův vztah s přítelkyní při posuzování přiměřenosti zásahu vyhoštění do rodinného života vyhodnotily dostatečně, ale dle soudu i zcela přiléhavě.
18. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí: *„[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
19. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: *„[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
20. Je zjevné, že žalobce navázal se svou přítelkyní vztah až v době, kdy zde již po dlouhou dobu pobýval neoprávněně. To je patrné z předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění z 3. 11. 2020, kdy žalobce k rodinným vazbám uvedl pouze, že zde má dva bratry. Žalobce ale na území České republiky nadále setrval a nově navázal partnerský vztah, jímž nyní argumentuje ve svůj prospěch.

21. Obecně platí, že pokud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31).
22. Žalobce žádné mimořádné okolnosti, jež by mohly zakládat nepřiměřenost uloženého vyhoštění, v průběhu správního řízení neuvedl, ač k tomu byl podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *per analogiam* povinen, a pohříchu tak neučinil ani v žalobě. Žalobce ostatně neuvedl *vůbec žádné* skutečnosti, které by snad měly správní orgány zjistit, pokud by po nich pátraly tak, jak žalobce v žalobě požaduje. Žalobce tedy nedemonstroval potenciál namítaného procesního pochybení ovlivnit věcně výsledek správního řízení, čímž negativně předurčil výsledek řízení soudního.
23. Vycházejí z nezpochybněných skutkových zjištění popsaných v napadeném rozhodnutí, tj. z toho, že žalobce není v manželství se svou přítelkyní, nemají spolu děti ani nevedou společnou domácnost, konstatuje soud, že žádné mimořádné okolnosti zakládající nepřiměřenost správního vyhoštění v daném případě nenastaly. Soud proto uzavírá, že zákonné požadavky na posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců byly zcela naplněny. Správní orgány se s námitkou nepřiměřenosti zásahu vypořádaly dostatečně. Veřejný zájem na vyhoštění cizince v daném případě vzhledem k výše uvedenému převážil nad ochranou jeho soukromého a rodinného života.

V. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

24. Vzhledem k tomu, že žaloba není důvodná a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i z úřední povinnosti, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. března 2024

JUDr. Bc. Kryštof Horn v. r.
samosoudce